

Afscheidsinterview

Van trainer Huisman naar meester Bas

Bas hield zich sinds 2007 bijna dagelijks bezig met de RAW-systematiek, waarbij de nadruk lag op het ondersteunen van de mensen die gebruik maken van de RAW-systematiek. Ruime ervaring als docent en naast het ontwikkelen en geven van cursussen actief in het beheer van de RAW-systematiek, met bestekscontroles en adviserende werkzaamheden in de voorbereidende fase en de uitvoeringsfase, aan de helpdesk, bij congressen en bijeenkomsten en bij de ontwikkeling van nieuwe producten en diensten.

Bas Huisman (49) vertrekt bij CROW. De adviseur, docent en trainer gooit na veertien jaar het roer om. Zo voelt het althans. Want Bas gaat in deeltijd Pabo doen om uiteindelijk meester te worden op een basisschool. Da's even iets anders dan besteschrijvers opleiden. Lang verhaal kort: Bas wil zijn hart volgen. En ja, dat hoor je wel vaker en het klinkt als een cliché. Maar wie Bas hoort vertellen, voelt direct dat 't klopt.

“Het zijn mijn laatste dagen in dienst bij CROW”, vertelt Bas tijdens een uitgebreid interview, half juni. “Dat voelt best raar, zo'n periode van afronding. Ik heb de laatste tijd de mooiste gesprekken met collega's gehad. We halen herinneringen op, durven eerlijk te zijn over onszelf en ik krijg ook complimenten. Blijkbaar hoort dat er een beetje bij. Vanuit mijn diepgewortelde bescheidenheid is 't lastig om waardering te ontvangen. Toch merk ik dat ik ook daarin ben veranderd. Ik laat het meer toe dan voorheen.”

Het is goed om te horen dat je iets hebt kunnen betekenen voor de organisatie en je collega's, legt hij uit.

“Ik kijk ook terug op een waardevolle periode bij CROW. Ik ben altijd gericht geweest op de inhoud, dus bij een kenniscentrum zit je dan goed. Ik heb heel veel bijgeleerd. En dat er nu meerdere ervaren collega's vertrekken is een aderlating voor CROW. Maar het geeft ook ruimte aan nieuwe mensen. Omdat ik mijn besluit al enige tijd geleden heb genomen, is er ook gelegenheid om een en ander over te dragen. Dat voelt goed: ik kan 't straks met een gerust hart achterlaten.”

Bas woont met zijn gezin in Culemborg en is getrouwd met een archeologe. Lachend zegt hij:

“Meestal vertel ik dat laatste er niet bij als er aannemers uit de weg- en waterbouw in de buurt zijn. Want archeologen willen het werk nog wel eens vertragen. We zijn 21 jaar getrouwd en hebben drie kinderen van 20, 18 en 15 jaar. De twee jongste wonen nog thuis, maar ‘t gaat hard. Die van 15 is al twee centimeter langer dan ik ben.”

Zijn grote liefde, naast vrouw en kinderen?

“Ik speel al sinds mijn tienertijd honkbal. Op school had je softbal en ik werd gegrepen door die sport. Toen ik zestien was, verhuisden we vanwege het werk van mijn vader naar Duitsland en ook daar heb ik een honkbalvereniging opgezocht. Vanaf die tijd ben ik ook jeugd gaan trainen en coachen. Dat doe ik nog steeds. Ja, toch dat lesgeven. Ik begeleid kinderen in de leeftijd van 8-12 jaar. Dat vind ik het leukste, omdat ze dan nog zo’n sprong in de ontwikkeling gaan maken.”

— *“Toen ik eind twintig was, begon het toch wat te kriebelen. We hadden zelf nog geen kinderen en ik dacht: misschien dan toch de pabo doen?”* —

Bas volgde in Duitsland het VWO.

“En daarna ben ik naar de TU Delft gegaan. Ik kon er honkballen bij sportvereniging Blue Birds en was vijf tot zes dagen per week aan het trainen. Dat combineerde niet lekker met de studie. Dus uiteindelijk ben ik overstapt naar de

Haagse Hogeschool. Ook civiele techniek, maar dan op HBO-niveau. Dat bleek toch iets te gemakkelijk voor mij, maar dat kwam het honkbal weer ten goede. Tja, zo gaat dat.”

Na zijn studie werkte hij lange tijd bij een adviesbureau in Utrecht.

“Toen ik eind twintig was, begon het toch wat te kriebelen. We hadden zelf nog geen kinderen en ik dacht: *misschien dan toch de pabo doen?* Want lesgeven leek me gewoon leuk. Maar toen ik hoorde wat daar allemaal bij kwam kijken – kuikentjes knippen rond Pasen – zag ik er toch maar vanaf. Dus ik bleef bij de tunnels en bruggen.”

“Ja, mooi werk hoor. Ik was bij dat adviesbureau ook coördinator van de bestekschrijvers. We zaten voornamelijk in de boezemgemalen die de waterafvoer regelen vanuit de polders. Vooral projectmatig en ook technisch inhoudelijk werk. Maar ‘t ging mij na verloop van tijd ook wat tegenstaan. Ik dacht: *er is meer in het leven*. Naar vacatures kijken deed ik nooit, maar ik zag al vrij snel iets voorbij komen van CROW.

Ik dacht: *wauw, nieuwe kennis vergaren en toch in mijn vakgebied blijven!* Ja, dat leek mij wel wat. Of nee, het leek mij zelfs waanzinnig leuk om daar te werken. En ik heb geen spijt gehad van die keuze.”

Bij CROW vroegen ze een trainer en docent. Aanvankelijk had hij nog wel wat twijfels.

“Zo prettig vond ik ‘t niet om voor grote groepen te staan. Maar daarin kan je groeien. Ik had al snel een klik met teamleider Ludolf Schouten. Ook afdelingshoofd Jan Oege Zijlstra was een belangrijke collega. Alles bij elkaar gaf ‘t veel vertrouwen. Ja, toen ging het snel. Maar ik denk ook even aan namen als Jan Kasteleijn, Jacques Teunissen, Johnny Molema, Leen Valk, Chantal Schrijver, Rob Rensen, Paul Jansen, Reint Buiten en natuurlijk Sjaak de Ligt; collega’s met ruime ervaring die inmiddels weg zijn of op het punt staan om te vertrekken. Dat blijft wel lastig bij een kenniscentrum, want het liefste wil je al die ervaring in huis houden. Maar ergens houdt het op. Voor mij voelt het ook wel dubbel om nu te vertrekken. Het is een vak dat ik van A tot Z beheers en mijn loyaliteit zit mij soms in de weg om voor mezelf te kiezen. Maar daarom is het juist goed om deze stap te zetten.”

In maart viel het besluit. Zo had hij nog tijd genoeg voor een goede overdracht.

“Ja, ik wil het netjes achterlaten. Laten we eerlijk zijn: bij veel organisaties, ook bij CROW, is de overdracht een ondergeschoven kindje. Ik wilde daar tijd voor kunnen nemen. Vergeet niet dat ons team een waanzinnig mooie weg is ingeslagen. We zijn veel dingen beter gaan doen en überhaupt meer een team geworden. Daar stap je niet zo eventjes uit weg...”

“Het tekort aan ervaren collega’s speelt ons parten bij CROW. Dat blijft nog wel even. Je hebt kennis en inzicht nodig voor die trainingen en zo iets bouw je niet in een paar weken op. Daarom voelt het goed om als ZZP’er terug te keren. Vanaf september draai ik mee in de cursussen. En ik help een halve dag per week bij de helpdesk, voor alle inhoudelijke vragen. Zo houd ik ook contact met collega’s. Gek is dat misschien, maar het voelt als een geruststelling. Ik ben niet helemaal weg, ik kan nog iets betekenen.”

Aan volwassenen lesgeven is natuurlijk wel anders dan aan kinderen.

“Al vrij snel kwam ik erachter dat je niet zelf steeds aan het woord moet zijn in een training. Het mooiste is dat je de voorbeelden uit de groep kunt halen – dus de praktijkvoorbeelden waar je over gaat praten. Toen ik begon werd gezegd: *fijn dat je zoveel praktijkervaring hebt, want al die casussen komen nu mooi van pas*. Maar uiteindelijk draait ‘t niet om mij. Ik wil mensen zoveel mogelijk laten meedoen, zodat ze hun ideeën en vragen delen. Als dat lukt, als dat vertrouwen er is, dan is zo’n training al voor een belangrijk deel geslaagd.”

“Ik weet hoe er naar ons vak wordt gekeken, naar alle regelgeving die je moet kennen – de begrippen en afkortingen. Nee, het is niet meteen hele spannende kost voor mensen die er weinig vanaf weten. RAW-contracten en de RAW-regelgeving zijn ook wel eens een noodzakelijk kwaad genoemd. Het is nu eenmaal nodig om duidelijke afspraken op papier te maken. Daarmee voorkom je problemen of onnodige onduidelijkheden en discussies. Mensen die ermee moeten werken vinden het doorgaans lastige materie. *Ze lossen het liever buiten wel op in een goed gesprek*, hoor je dan zeggen.”

Het is de uitdaging om betrokkenheid aan te wakkeren bij mensen die ‘op de werkvloer’ met RAW te maken krijgen.

“Je moet dat grotere plaatje willen zien, om te begrijpen waarom we doen wat we doen. Tijdens de cursussen en trainingen kreeg ik allerlei mensen in de groep. Soms mensen die totaal geen zin hadden om veel te lezen, maar wel dagelijks te maken kregen met bestekbeschrijvingen. *Hoe krijg je die dan mee in dat verhaal?* Dat deed ik dus vooral door de ontspanning te zoeken. Ja, laat mensen zelf vertellen waar ze tegenaan lopen. Dat werkt altijd.”

“Bij het adviesbureau was ik al met kennis bezig, maar bij CROW zat je er vijf dagen per week in. Het kostte mij zeker twee jaar om alle belangrijke stof eigen te maken. Pas dan sta je boven de stof en kan je anderen echt verder helpen, heb ik gemerkt. Standaard antwoorden op vragen heb ik niet. De RAW-regelgeving heeft een hoog juridisch gehalte, maar er is wel interpretatie mogelijk. Dus daar konden we ook wel leuke, inhoudelijke gesprekken over voeren.”

Het belang van RAW is na ruim veertig jaar wel duidelijk, merkt Bas.

“De basis is dat je werkt aan uniformiteit en standaardisering bij de verschillende soorten contracten in de GWW en groensector. Er was een tijd dat elke opdrachtgever een andere manier van beschrijven had. Aannemers liepen daar enorm tegenaan. Overal ging het weer anders, waardoor de kans op fouten en onduidelijkheden toenam. Dankzij de RAW-systematiek maak je nu gemakkelijker eenduidige bestekken en contracten. Dat is voor mij het belangrijkste.”

Dankzij die trainingen en cursussen krijg je veel extra informatie.

“Je hoort precies wat er leeft en speelt binnen de branche. Dat zijn signalen die je prima kunt gebruiken bij CROW. Laat ik het zo zeggen: ik krijg zelfs per cursus of training té veel van die signalen om mee te nemen in ons team. Maar ‘t heeft veel nieuwe inzichten opgeleverd en ik ging er ook zelf mee aan de slag. Ook in hoe je kunt communiceren. Bepaalde woorden of begrippen die niet direct worden begrepen, bijvoorbeeld. Je hebt met zo’n groep de mogelijkheid om theorie naast praktijk te leggen.”

“Het is de kunst om cursisten zelf te laten vertellen. Dus ik

— *“RAW-contracten en de RAW-regelgeving zijn ook wel eens een noodzakelijk kwaad genoemd. Het is nu eenmaal nodig om duidelijke afspraken op papier te maken.”* —

moet niet alleen zenden, maar ook ontvangen. Ik stel mezelf ook vaak de vraag: *waarom zit die cursist hier? Wat wil hij of zij weten?* Ik heb ook weleens te veel ruimte geboden voor gesprek, zodat we op een dag twee modules moesten laten vallen. Ja, dat is weer het andere uiterste. In het begin was ik ook nog wat onzeker en dacht ik: *als ik zelf maar flink veel aan het woord ben, komen er ook geen moeilijke vragen.* Hahaha, tja."

Vanaf 1 september begint hij als student op de Pabo.

"Afgelopen november kwam dat heel sterk bij mij naar boven. Ik luister sinds enige tijd veel beter naar mijn gevoel. In de technische wereld is dat niet zo gebruikelijk, maar ik ontdekte dat ik dat sensitieve en relationele heel belangrijk vind. Het is iets te privé om te delen, maar begon allemaal door een opmerking die een vriendje van mijn zoon maakte. Ik was daardoor overdonderd en het heeft mij behoorlijk aan het denken gezet. Zo kwam ik uiteindelijk toch weer uit bij het onderwijs. Geloof me: het is niet omdat ik zó graag weg wil bij CROW. Integendeel. Maar ik dacht: *volgens mij ligt iets anders mij ook hartstikke goed...*"

"Een collega zei: *van een extreem expert op een bepaald vakgebied word je nu een beginneling.* En ook dat raakte mij.

Ik probeer altijd ver vooruit te kijken en dan zie ik allerlei beren op de weg. Dat is ook een voordeel, want daardoor bereid ik mij goed voor op situaties. Maar ik raak liever niet de greep kwijt. En zo voelt deze stap wel; ik weet niet of 't allemaal gaat lukken. Het is best spannend om je baan op te zeggen en een heel andere richting op te gaan. Maar ik denk maar zo: *ik ben niet vies van hard werken.*"

Zo'n 25 jaar geleden rondde hij zijn eerste HBO-studie af. Bas vraagt zich af hoe gemakkelijk hij dat studeren weer oppakt.

"Dat wordt nog wel een uitdaging. Maar de Pabo in deeltijd betekent: een dag in de week les, twee dagen op stage. In tegenstelling tot voorheen zit daar nauwelijks knip- en plakwerk bij, dus dat vind ik wel prettig. Ik heb in de afgelopen maanden veel over onderwijs gelezen en kan niet wachten om te beginnen. Collega's reageerden ook positief op de overstap. *Heel moedig, zei iemand. Maar dit past bij je.* Door alle waardering die ik links en rechts heb gekregen, is er ook rust gekomen. Want dat is nu eenmaal de aard van het beestje: ik twijfel al snel."

Zijn verandering is ook thuis en op de sportvereniging opgemerkt.

"Ik heb meer goeie gesprekken, ook met de kinderen. Mensen vinden mij meer open dan voorheen. Ik was redelijk zakelijk en op de inhoud gericht. Ik liet regelmatig mijn mening horen en kon daarin ook wel fel zijn. Automatisch luister je dan minder naar anderen. Maar ook daarin ben ik gegroeid. Ja, ik ben best gevoelig, maar heb nooit de ruimte genomen om dat binnen mijn werk te laten merken. Ik schermde dat juist wat af; ik werd misschien wel wat afstandelijker."

"Wat ik vooral ga missen zijn de collega's. Dat antwoord ligt misschien voor de hand, maar er zijn echte vriendschappen ontstaan. Met vier collega's ben ik een paar keer in Frankrijk geweest. Dan leer je elkaar op heel andere manier kennen. Ook best verfrissend eigenlijk. Al die herinneringen komen weer boven bij dit afscheid. Ik had mijn vertrek niet mooier kunnen bedenken. De positieve veranderingen in het team, de persoonlijke contacten in de afgelopen maanden, het fijne afscheid met een lunch; dat is allemaal niet vanzelfsprekend. Ik ga nu doen waar ik van droom, maar ik blijf toch nog een beetje verbonden aan de organisatie. Voor zolang het duurt. Dat maakt van mij een heel dankbaar mens."